

studeni 2020.

Pohod

ISSN 2706-5197

broj 4. TROMJESEČNIK UDRUGE HRVATSKA ZA ŽIVOT

www.hrvatskazazivot.com

U ovome broju:

PRO-LIFE HOMMAGE

Svećenici za život

NAŠI PROGRAMI

Tim za trudnice
Nisi sama

NOVA INICIJATIVA

Kronicom za pobjedu
kulture života

INTERVJU

Bosiljka Bačura: Žena
tek s trećom trudnoćom
doživi svoje majčinstvo
u punini

PRIMALJIN KUTAK

Marijana Sabolić:
Život je neprocjenjiv dar!

SVJEDOČANSTVA

Spojila nas je molitva
za nerođene

Ovaj tromjesečnik dar je zajednici za izgradnju kulture života.

 DANA
ZA ŽIVOT

Uvodna riječ predsjednika udruge »Hrvatska za Život«

»Mnogo je kvalitetnih snimatelja i mnogo brzih snimatelja, ali malo je onih koji su i kvalitetni i brzi«, rekao je netko u jednome dokumentarnom biografskom filmu. Za film je veoma važno imati kvalitetnog i brzog snimatelja. Slično je i s mentorstvom. Mnogo je sjajnih stručnjaka i mnogo sjajnih predavača, ali malo je onih koji su istodobno i sjajni stručnjaci i sjajni predavači, odnosno sjajni mentori.

Imati jednog takvog veliki je dar i velika prilika. Jedan od nekoliko njih u mom životu je pater Marko Glogović. Osobno me vodio i poučavao, a danas savjetuje. Ovaj *pro-life* velikan i *pelikan*, jer mi je davao od sebe i ono što nije imao, obilježio je životne etape *pro-life* aktivista.

Paterove inicijative, ideje i savjeti utjecale su na *pro-life* pokret u Hrvatskoj i urodile, doslovno, tisućama i tisućama spašene djece od svih vrsta namjernih pobačaja (kirurški zahvati, abortivna kontracepcija, umjetne oplodnje). Pater Glogović je timu inicijative »40 dana za život« i udruge »Hrvatska za Život« katkada korigirao zadane smjernice i ciljeve kako bi naš rad urodio još većim plodovima.

Sličnu požrtvovnost, predanost i nepokolebljivost prepoznali smo i kod još trojice *pro-life* velikana. To su svećenici Ivica Berdik te pokojni Marko Majstorović i Anto Baković.

Velečasnog Berdika susreo sam nekoliko puta i svaki se naš susret očitovao u neumoljivoj volji i snazi za spas nerođenih. Njegov pogled i osmijeh uvijek zrače velikim zadovoljstvom kad se govori o začetoj djeci i njihovu pravu na život. Pokojne svećenike Majstorovića i Bakovića nisam upoznao, ali znam da je njihov rad sigurno utjecao na sve nas.

U ovome smo broju »Pohoda« zato odlučili odati počast navedenim svećenicima iza kojih su ne samo tisuće spašene djece već i velik broj rođene djece koja se ne bi rodila da njihove roditelje nije

preko njih dodirnula Riječ Božja i riječ života da se odluče za *dijete više* u svojoj obitelji.

Slično se dogodilo i nama na mjestima bdjenja. Nekoliko nam je supružnika posvjedočilo svoje iskustvo: »Došli smo bdjeti za spas nerođene djece, ali nismo znali da će nam se baš na ovome mjestu roditi želja da se odlučimo za još jedno dijete ili više.«

Svoje iskustvo u apostolatu za život u ovome broju iznosi nam i gospođa Bosiljka Bačura, laikinja koja već 27 godina ima savjetovalište za trudnice »Djetešce, na sunašce«. Energična pravница Bosiljka odrekla se svoje karijere i čitav život posvetila trudnicama. Mislim da tvornice pelena i higijenskih potrepština dobro posluju upravo zbog nje i njoj sličnih boraca za život.

Uskoro će na ovakav način netko pisati i o Dijani Brozović, studentici Učiteljskog fakulteta, koja se potpuno predala apostolatu za život. Ona preko naše Udruge brine i skrbi o trudnicama i njihovim obiteljima vodeći tim za trudnice »Nisi sama«. Dijana sa stručnim timom i timom volontera, kako ćete imati priliku pročitati, s ljubavlju i nesebičnim zalaganjem pomaže u rješavanju konkretnih problema koji pogađaju velik broj obitelji.

Bdjenje pred bolnicama iznenađuje ne samo supružnike koji se odluče za dijete više, već i mladiće i djevojke. Danas imamo dosta zaručičkih parova i supružnika koji su se upoznali na molitvi za nerođene. Vedran i Antonija Politeo te Ante i Blaženka Škarić približit će vam svoju priču.

Pater Marko Glogović, autor imena našeg časopisa, vjerojatno bi sada ovako rekao: »Antiša, Bog uvijek iznenađuje. Njegove čudesne ingerencije ostavljaju nas nijemima i zahvalnima. Vidjet ćeš ti još mnogo toga.«

Ante Čaljkusić

Pohod: magazin za život, tromjesečnik udruge »Hrvatska za Život«

Studen 2020. - 4. broj

Izdavač: Hrvatska za Život, Kajfešov brijeg 12, 10000 Zagreb

Glavni urednik: Krunoslav Puškar

Članovi uredništva: Ante Čaljkusić i Petra Milković

Autori: Bosiljka Bačura, Dijana Brozović, Vid Milković, Krunoslav Puškar, Marijana Sabolić, Vedran i Antonija Politeo te Ante i Blaženka Škarić

Grafička obrada: Petar Krešimir Čavar

Programiranje: Mladen Abaz

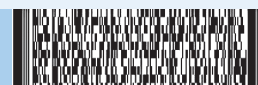
Fotografija na naslovnici: Mladen Čurić

Pretplata na časopis:

40danazazivot@gmail.com

ili 091 724 1044 (Dijana)

Donacija za udruhu »Hrvatska za Život« - IBAN: HR48 2340 0091 1106 9825 3
(za inozemstvo: SWIFT PBZGHR2X)

Dobili smo potporu...

»Kada živimo u kulturi smrti, nije lako diviti se životu, pa čak ni onom vlastitom. Baš zato bih volio da se kroz molitve, trud i svjedočanstva od kojih je satkan ovaj časopis probudi naša čežnja i divljenje prema svakom životu, a posebno onih najmanjih. Neka vam sv. Gabrijel u tome bude primjer i savjetnik. Bog vas blagoslovio!«

fra Mate Kolak, OP

»Nerodena se djeca, nažalost, ne mogu boriti sama. Zato Bog zove ljude koji će to učiniti za tu nevinu dječicu i po kojima će se proslaviti. Ta malena dječica koja još nisu rođena imaju svoj poziv, svoju svrhu. To su nečiji budući prijatelji, žene, muževi, budući glumci, umjetnici, glazbenici, svećenici. Borimo se za njih svim snagama, a ujedno i zaštitimo žene koje se sprečava da nose život. Potaknimo ih, osvijestimo ih da su nositeljice života. Bog vas treba. Vi ste Njegovе ruke koje štite. On je pobijedio smrt, a pobijedit će i po ovakvim velikim projektima kao što je časopis *Pohod*.«

Eva Vukina, akademska umjetnica

»Iskrivljeni koncept slobode dovodi do najgorih oblika ropstva. Ne bojte se ljubiti istinu. U svijetu prepunom medijskih manipulacija zahvalni smo za svjetlo koje Gospodin donosi preko ljudi koji brane istinu o životu kao daru. Stoga hrabri budite! *U svijetu imate muku, ali hrabri budite - ja sam pobijedio svijet!* (Iv 16, 33).«

fra Marin Berišić, OfmCap

»Prvi hrvatski *pro-life* časopis pravo je osvježenje. Lijepo je osim digitalnog načina komuniciranja imati i nešto opipljivo što se može uvijek iznova pronaći i pročitati. Želim uredništvu i čitateljima još puno brojeva, mnoštvo svjedočanstava o silnim Božjim djelima te zajednički rast u ljubavi prema svakom novom životu.«

dr. Branka Gabrić, dr. sc. moralne teologije

»U današnje vrijeme kada se vodi jedna od najvažnijih bitaka u povijesti čovječanstva, bitka za život, časopis *Pohod* i udruga *Hrvatska za Život* svakako su projekti koji će svaki *pro-lifer* pozdraviti. Bravo!«

Hrvoje Zekanović, saborski zastupnik

»Život je svet, od Boga darovan, vrijedan svake borbe. Život je najvrjednije što imamo. I zato sam Gospodin nadahnjuje nastojanja u izgrađivanju kulture života. Radosna sam što je uredništvo časopisa *Pohod* odgovorilo na taj Njegov poziv. Neka je blagoslovljeno svako slovo koje u srcu čitatelja donosi obilat plod.«

Diana Tikvić, urednica novih medija na Hrvatskoj katoličkoj mreži i voditeljica na Laudato televiziji

»Zatrpali smo tolikim porukama oko nas. Nekada je problem što one negativne obično budu glasnije od pozitivnih. Zato *Pohod* nije samo časopis. *Pohod* je poruka o životu. Podržimo ovaj projekt kako bi ta poruka života odjeknula u ovome svijetu.«

Marko Matijašević, voditelj udruge »Eho« i »Doma molitve Zagreb«

»Apsolutno sva ljudska bića, neovisno o biološkoj fazi razvoja, zdravstvenom stanju i ekonomskom statusu, nositelji su dostojanstva koje mora ostati netaknuto, nepovredivo i u potpunosti sačuvano. *40 dana za život* je inicijativa koja se na miroljubiv način bez diskriminacije bori za zaštitu majki i nerođene djece te kroz svoj časopis *Pohod* promiče kulturu života.«

Marijana Petir, saborska zastupnica

»Život je vrijednost koju uvijek, svugdje i na sve načine treba promicati i štiti, stoga će vaše plemenito djelovanje uvijek imati moju potporu.«

Nino Raspudić, saborski zastupnik

»Danas, kada se najviše zanemaruje svetost i dostojanstvo života, pojedinci su odlučili posvetiti svoje vrijeme i talente kako bi ukazali na ono što je za svako društvo temeljno i bitno. Hvala vam što brinete za svaki ljudski život, od začeca do prirodne smrti, svojim zalaganjem i konkretnim djelovanjem kroz udrugu *Hrvatska za Život!* Hvala vam što nas ohrabrujete preko *Pohoda*, prvog *pro-life* časopisa. Bog vas blagoslovio, vodio i čuvao u plemenitom boju!«

Ivana Foretić, prof.

»Bitka za život vodi se u srcu svakoga od nas. Časopis koji držite u rukama pokazuje put kojim nam je ići. Neće se postidjeti onaj koji se u Gospodina uzda.«

dr. Ivan Zmijanović, dr. med., spec. ginekologije i porodništva, uži specijalist fetalne medicine

»Vrijeme borbe do pobjede istine nad laži te života nad smrću, kao i konačnu pobjedu, nagovještuje inicijativa *40 dana za život*, časopis *Pohod* i svi koji sudjeluju u spašavanju djece! Hvala vam za sve što činite i što svima nama koji želimo biti od pomoći dajete priliku i alate za to. Bog vas blagoslovio!«

Karolina Vidović Krišto, saborska zastupnica

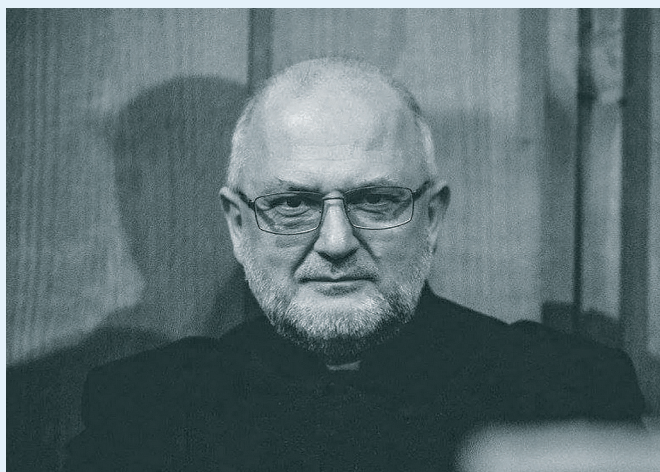

PRO-LIFE HOMMAGE

Svećenici za život

U prošleme broju dotakli smo se hrvatskih laika koji su se istaknuli u svojoj borbi za život, a u ovome broju željeli bismo ukratko predstaviti zalaganja nekoliko svećenika koji su dali i još uvijek daju svoj velik obol izgradnji kulture života. Neki od njih su većini poznati, a neki ipak malo manje, no važno je da se barem u kratkim crtama predstavi njihov zauzet rad koji sve nas može motivirati na još predaniju borbu za život.

Vlač. Ivica Berdik (r. 1965.) poznati je župnik Župe sv. Stjepana Prvomučenika u Botincu u Zagrebu i duhovnik tamošnje karizmatičke zajednice mladih »Novo rođeni«. Već je na početku svoga svećeničkog djelovanja mnogo radio s mladima, potičući ih na predbračnu čistoću, a radio je i sa starijima, potičući ih na obnavljanje žara u braku i na bračne vikende. Duhovnik je i bratstva »Muževi katolici«.

U svome je pastoralnom radu oduvijek stavljao naglasak na svetost i zaštitu svakog života, bilo rođenog bilo nerođenog, a razlog tome bila je činjenica da je i sam trebao biti pobačen. Naime, jedna je osoba bliska njegovoj obitelji unaprijed platila njegov pobačaj, ali su se njegovi roditelji tome čvrsto usprotivili i oduprijeli. Dok je bio župnik u Martinskoj Vesi, svake bi nedjelje nakon 18. u mjesecu tako sa svojim župljanima išao moliti ispred sisačke bolnice »Dr. Ivo Pedišić« s nakanom da se u njoj zaustavi pobačaj.

Razlog odabira 18. dana u mjesecu jest taj što upravo 18 dana nakon začeća djetetu počne kucati srce. Slično je nastavio raditi i kada je došao u Župu u Botincu. Barem jedne nedjelje u mjesecu otišao bi sa svojim župljanima, noseći bijeli križ i moleći krunicu, do jedne od zagrebačkih bolnica. U koju god bi župu došao, pokrenuo bi i molitvenu zajednicu koja bi molila za spas nerođene djece. Po njihovim molitvama i po svom osobnom angažmanu spasio je, uz Božju pomoć, mnoge nevine dječje živote, a po svojim je svećeničkim rukama mnoge žene u sakramentu ispovijedi odriješio grijeha pobačaja.

Pater Marko Glogović (r. 1976.) poznati je pavlin, pisac i *pro-life* aktivist. Ne postoji osoba u hrvatskim *pro-life* krugovima koja nije čula za patera Marka Glogovića i njegovu borbu za nerođeni život, što mu je priskrbjelo mnoge zanimljive nadimke, među kojima su *Pater Pampers*, *Šaptač Bebama*, ali i *apostol nerođenih*. Interes za apostolat za život javlja se tijekom njegova studija u Krakowu. Po dolasku u Hrvatsku 1999. godine osniva Centar za nerođeni život »Betlehem«, udrugu, a kasnije i sigurnu kuću i savjetovalište za trudnice koje razmišljaju o pobačaju, potičući otvaranje novih sigurnih kuća i savjetovališta diljem Hrvatske.

Djelujući u svome pavlinskom samostanu u Sveticama pokraj Ozlja, također je pokrenuo mnoge udruge i inicijative *pro-life* predznaka, ali i događaje poput Molitvenih sabora za nerođene i proslave Majčina dana. Duhovni je savjetnik udruge »Hrvatska za Život« s kojom surađuje na više programa, među kojima su *Vikendi Srca Marijina*, za bračne parove željne djece, te *Oprostom oslobođene* i *Iscjeljenje očeva srca*, duhovne vježbe za žene i muškarce ranjene pobačajem, i dr.

Poznat je i kao iznimno plodan pisac i izdavač, napisavši i uredivši dosad 30-ak knjiga, mnoge molitvenike i stotine brošura. U skoro 20 godina svećeništva gostovao je u preko tisuću župa, šireći evanđelje života. Zajedno s moliteljima i suradnicima spasio je, uz Božju pomoć, nebrojenu nerođenu djecu od smrti pobačajem.

Vlač. Marko Majstorović (1928. - 2004.) rođen je u Nuštru, gdje je pohađao i osnovnu školu, dok je građansku školu i gimnaziju pohađao u Vinkovcima. Teologiju je studirao u Đakovu (1947. - 1952.), gdje je zaređen za svećenika 1952. godine. Nakon godine dana svećeništva imenovan je upraviteljem Župe sv. Ane u Radikovcima, ali je 1954. uhićen, a 1955. godine osuđen od komunističkog režima »u ime naroda« na sedam mjeseci zatvora u KPD-u »Stara Gradiška«, u kojoj je uspio u tajnosti slaviti sv. misu. Nakon robije, nakratko se vraća u Radikovce, sve do imenovanja upraviteljem Župe Presvetog Trojstva u Tordincima, u kojoj je službovao i kao župnik 1962. - 1965. godine.

Od samoga početka svoga svećeništva brinuo se za ministrante, što dolazi do izražaja upravo u Tordincima, kada je počeo organizirati susrete ministranata, po čemu je bio poznat diljem domovine, i izdavati list »Ministrant«, još 1961. godine. Međutim, premještanjem u Slavonski Brod 1965. godine, u kojem je pastoralno djelovao četiri desetljeća, do izražaja dolazi i njegova briga za sve slojeve društva, a posebno za obitelji i nerođenu djecu. Započeo je s obiteljskim apostolatom i apostolatom za život uz pomoć liječnika i medicinskih sestara. Vlač. Majstorović tiskao je mnoge knjige, glasila i brošure, osobito brojne letke koji su progovarali o kugi pobačaja, a koji su bili prevedeni i na mađarski jezik. Otvorio je dječji vrtić pod okriljem Crkve 1970. godine, što je bila rijetkost, i doveo sestre karmelićanke u Slavonski Brod.

Utemeljitelj je Župe Svete obitelji i sv. Dominika Savia, duhovnog centra »Marijin dom« u Brodskom Vinogorju, a inicijator pokretanja Centra za dijete (osnovan 1991.) te Savjetovališta za brak i obitelj (osnovano 1973.), kao i tečajeva za brak. Godine 1990. organizirao je u Slavonskom Brodu međunarodni kongres na temu »Budućnost medicine u novoj Europi - Medicina i obitelj - etički aspekti«. Imenovan je *monsinjorom* 1989. godine, a 1997. godine, odlukom predsjednika dr. Franje Tuđmana, odlikovan je Redom danice hrvatske.

Don Anto Baković (1931. - 2017.) rodio se u Goraždu u BiH kao sedmo dijete u obitelji. Osnovnu školu završio je u Goraždu, srednju u Sarajevu, a teološki studij u Ljubljani. Za svećenika je zaređen 1959. godine u Đakovu, a još je kao bogoslov, a kasnije i kao svećenik, bio odvođen u zatvor. Sveukupno je proveo deset godina robijanja u sedam zatvora. Prvi put je, primjerice, osuđen na četiri godine zatvora (1953. - 1957.) jer je odbio govoriti protiv kardinala Alojzija Stepinca i tamo je proživio višednevnu torturu batinjanja i doživio komu. Njegova je prva svećenička župa bila Kakanj (1959.). Tamo je na vjeronauku uspio okupiti nekoliko stotina djece i mladeži, zbog čega je bio kažnjen mjesecom zatvora i protjerivanjem. Zbog karitativna rada, školavanja darovitih đaka i liječenja bolesne djece u Župi Korićane na Vlašić planini (1960.) osuđen je na šest godina strogog zatvora. Protjeran iz Bosne, krajem 60-ih odlazi u Janjevo, gdje radi na buđenju nacionalne svijesti kosovskih Hrvata. Iz Janjeva je Baković, u ime 53 majki koje su rodile 648 djece, uputio pismo podrške papi Pavlu VI. koji je izdao encikliku *Humanae vitae*. Godine 1975. postaje župnikom u Maglaju, gdje gradi svetište sv. Leopolda Bogdana Mandića.

Zbog bolesti je umirovljen 1983. godine, no s time ne prestaju njegove aktivnosti. Otada se još intenzivnije počinje baviti pitanjem demografske obnove Hrvatske, a od 1990. godine bavi se i istraživačkim radom o hrvatskim mučenicima 20. stoljeća.

Na Prvom općem saboru HDZ-a 1990. godine održao je referat o demografskom izumiranju hrvatskoga naroda. Razočaran tadašnjom demografskom politikom, osnovao je 1993. godine Hrvatski populacijski pokret, a zatim i Pronatalitetni pokret »Jedno dijete više«. Uređivao je i izdavao mjesečnik »Narod«, glasilo za demografsku obnovu i duhovni preporod, a objavio je više knjiga *pro-life* tematike.

Misao vodilja mu je bila: nema Hrvata bez demografske obnove, a nema ni demografske obnove bez duhovne obnove. Rijetki su ga ozbiljno shvaćali, čak su ga i ismijavali, a danas je očito da je bio u pravu.

Pater Marko Glogović jedan je od najpoznatijih svećenika koji se bori za život nerođene djece. Pomoću ovog **QR koda** pogledajte njegovo gostovanje u emisiji *Vidljivi tragovi* u kojoj je pobliže predstavio svoj *pro-life* rad i zalaganje.

NAŠI PROGRAMI

Tim za trudnice *Nisi sama*

Piše: Dijana Brozović,
voditeljica tima za trudnice *Nisi sama*

Priključila sam se inicijativi »40 dana za život« u korizmi 2015. godine na nagovor svoje prijateljice Mateje. Ona je silno gorjela za nerođene i htjela je ići na sastanak zagrebačkog tima, ali nije htjela ići sama pa sam ja išla s njom. Prvu sam kampanju aktivno odlazila na bdjenje, iako sam mislila da nikada neću ići sama, no vrlo je brzo nestao taj strah i krenula sam redovito moliti ispred bolnice. U početku mi je bilo dosta teško odvažiti se i otići tamo. Često bi bila prisutna misao »ne da mi se sad« ili »mogla bih nešto drugo raditi«, ali zapravo svaki put kad bih se vraćala s bdjenja, osjetila bih neopisivu radost i zahvalnost Gospodinu što me odlučio pozvati u tako velik apostolat, ali i ogromnu zahvalnost što sam ja dobila priliku živjeti. Tu mi se odmah javilo i pitanje: »Što ćeš učiniti sa svojim životom koji ti je darovan i za koji si zahvalna?«

To je bilo vrijeme mog intenzivnog razmišljanja o tome na koji način svoju zahvalnost mogu pretočiti u djela, na koji put služenja mene Gospodin poziva, na koji način mogu sebe dati drugima. Gospodin je uistinu bio brz u odgovoru na moje molitve i promišljanja. Već sam se sljedeće kampanje odvažila koordinirati bdjenje pred bolnicama. Iako mi je sve bilo novo, željela sam popuniti svaku smjenu, da niti jedna smjena pred bolnicama (Vinogradska i Merkur) ne ostane prazna. Čak kada nisam mogla nikoga pronaći, trčala bih od jedne bolnice do druge, kako bi sve bilo popunjeno. Te kampanje Gospodin je do kraja zapalio moje srce za ovaj apostolat. Osjećala sam da je upravo to ono što je Gospodin pripremio za mene. Sada kad razmišljam, mislim da je Gospodin, kroz sve moje životne situacije, pripremao moje srce za ovakvu vrstu djelovanja.

Ne mogu reći da mi je uvijek bilo tako lako. Bilo je trenutaka kada sam željela odustati, možda raditi nešto drugo, a onda kad bih razmišljala što bih drugo htjela raditi, nije mi ništa padalo na pamet. Ovaj apostolat je bio jedino što je meni bilo na srcu, gdje sam vidjela smisao davanja svega što je meni darovano na raspolaganje drugima (talente, vrijeme, vještine itd.). Još mi je u sjećanju ostala jedna konferencija u Budimpešti, u organizaciji »Human Life Internationala«, na koju sam išla zajedno s još nekoliko

članova zagrebačkog tima. To zajedništvo s predivnim ljudima koji rade tako velike i važne stvari, koji su spremni dati svoje živote za druge, silno me dirnulo. Kad sam se vratila, bila sam oduševljena i nakon toga više nisam mogla stajati i biti ravnodušna, čekajući da drugi nešto učine, dok najmanji među nama ginu, dok se moja braća i sestre bore na prvim crtama s tolikom ljubavlju i žarom. To je bio drugi okidač, kad sam shvatila da je moje poslanje štititi život, štititi nerođene.

Ženama se vrlo često pobačaj predstavlja kao jedina opcija i one u to vrlo lako povjeruju jer su tada ranjive, u strahu su, u početnom šoku, vjerojatno su imale neke planove, a onda dolazi sasvim nova i vrlo često neočekivana situacija u kojoj saznaju da su trudne. U takvim situacijama upravo okolina formira njihovo mišljenje, gdje im se pobačaj nameće kao nešto »normalno«, nešto »dobro«, nešto što »rješava« njihov problem. Tu ih se uvjerava kako je to brzo gotovo, kako se kasnije toga više uopće neće niti sjećati, što nikako nije istina. To znamo iz iskustva žena koje se i nakon puno godina bore s ranom pobačaja.

Žene se boje ostavljenosti, ne žele izgubiti svoju obitelj, prijatelje, dečka, a ako ženu svi nagovaraju na pobačaj, ona vjeruje da joj je to jedina mogućnost da ne ostane sama. Tu bih naglasila veliku ulogu muškaraca - očeva. Njihova podrška i odlučnost da zadrže dijete ženi je dovoljna da niti ne pomisli na pobačaj, da osjeća sigurnost i da zna da neće ostati sama. Okolina ženi također nameće mišljenje kako s djecom neće moći ostvariti svoje želje, snove, planove, a sve je upravo suprotno. Također, i financije su jedan od razloga zbog kojeg žene misle kako im je pobačaj jedini izbor, ali to je ipak slab razlog, jer ako je okolina za život, brzo se nađe rješenje za financije.

Žene se boje ostavljenosti, ne žele izgubiti svoju obitelj, prijatelje, dečka, a ako ženu svi nagovaraju na pobačaj, ona vjeruje da joj je to jedina opcija da ne ostane sama.

Dijete je dodatna motivacija i poticaj ženama da se trude još više, da se bore i da na kraju ostvare ono što žele. Tužno je gledati žene koje nemaju podršku svoje okoline, kada nema nikoga tko bi im rekao da je u redu da zadrže dijete, a često je dovoljna samo jedna osoba koja će im reći da će sve biti u redu, da čuvaju i zaštite svoje dijete, da je majčinstvo veliki dar i da je ona nositeljica jednog novog života, jedinstvenog, neponovljivog. Kako bismo pokazali da pobačaj nije jedina opcija, važno je biti ovaj jedan glas koji im pokazuje ljepotu života, toga veličanstvenog dara. Zato pozivam sve čitatelje da zajedno budemo taj jedan glas nade u životima majka, očeva i, prije svega, nerođenog djeteta.

Najčešće u okolini žena koje razmišljaju o pobačaju ipak postoji jedan glas nade koji traži način da se dijete zaštititi, da se majci pomogne kako bi mogla zadržati svoje dijete pa mi se javi član obitelji ili netko od prijatelja koji nastoji pomoći. Te osobe onda traže savjet kako postupiti, što učiniti, kako im mi kao Udruga možemo pomoći. Tada im savjetujem ponovni razgovor s majkom u kojem će predložiti razgovor sa mnom i još nekim članom Udruge. Kažem im i poneko svjedočanstvo iz svog iskustva rada sa ženama te na koji mi sve način kao Udruga možemo pomoći. Katkad se dogodi i da majka sama pronađe ili odmah dobije od nekog naš kontakt broj ili vidi našu Facebook stranicu pa se sama javi. Znalo se dogoditi i da se žena ili netko iz njezine okoline sjeti da je nekad negdje čuo za nas i uzeo naš letak pa tako pronađu kontakt. Tada preko telefona dogovorimo samo gdje i kada ćemo se naći i tu se uvijek nastojimo prilagoditi majci, kako njoj najbolje odgovara.

Naš prvi razgovor i susret je vrlo emotivan, ali i vrlo snažan. Odmah na početku našeg razgovora se predstavim, kažem tko smo. Znamo se i malo našaliti kako bi atmosfera bila opuštenija i kako bi se majka ugodno osjećala kada zna s kime razgovara. Nakon toga zamolim majku da ispriča svoju priču, ono što ona želi podijeliti s nama. Trudimo se pustiti majku da s nama podijeli sve što je muči, a da joj ne upadamo u riječ, već da uistinu skine teret koji nosi na svojim leđima. Nakon razgovora, žene mi često kažu kako je to prvi put da su nekome ispričale cijelu svoju priču, da ih je netko uopće htio saslušati dokraja i da se osjećaju puno lakše. Kada ispričaju cijelu svoju priču, vraćamo se na ono što su govorile i pokušavamo zajednički dolaziti do odgovora i rješenja.

Tada im znam postaviti neka pitanja na koja tražim da same sebi odgovore. Tako one same dolaze do rješenja pojedine situacije. Zatim pitam koji su razlozi njihova razmišljanja o pobačaju djeteta. Tu obično navode manjak podrške okoline te financije. Na oba razloga dajem konkretna rješenja. Što se tiče prvog rješenja, kažem im da kao Udruga funkcioniramo poput male obitelji - družimo se, slavimo, zajedno se radujemo i plačemo. Isto tako, želimo da se svaka majka osjeća slobodno javiti i tražiti razgovor u bilo kojem trenutku, kad god joj je teško ili želi nešto podijeliti s nekim, da vidi da nije sama, da postoje ljudi kojima je stalo do nje i koji joj uistinu žele pomoći.

Dijana s Aldom Lukom, djetetom spašenim od pobačaja

A što se tiče financija, ovisno o situaciji u kojoj se majka nalazi, ponudim sve što je potrebno za dijete (pelene, vlažne maramice, krevetić, kolica, robicu itd.), poklon bon za hranu, moguće plaćanje stanarine i režija, školovanje (srednjoškolsko obrazovanje - večernja škola ili tečaj) ili nešto drugo što je majci u tom trenutku potrebno. Također, tu je i cijeli tim stručnjaka, vanjskih suradnika, koji nam stoje na raspolaganju za bilo kakvu pomoć (ginekolozi, psiholozi, odvjetnici, socijalni radnici, ekonomisti, stomatolozi itd.). Njima smo uistinu zahvalni za otvorenost i želju da daju svoj doprinos u zaštiti nerođene djece. U tom trenutku, odmah dogovorimo i pregled kod ginekologa, kako bi majka mogla otići, vidjeti i čuti otkucaje srca koje kuca pod njezinim srcem.

Nastavak predavljanja *Tima za trudnice* pročitajte u sljedećem broju...

Centar za život u Zagrebu, unutar kojeg djeluje *Tim za trudnice*, samo je jedan od *pro-life* centara otvorenih u sklopu udruge »Hrvatska za Život«. U lipnju ove godine otvoren je i Centar za život u Splitu. Kako je do njega došlo i kako on izgleda, pogledajte u snimci prvog *pro-life* webinaru pomoću sljedećeg QR koda.

NOVA INICIJATIVA

Krunicom za pobjedu kulture života

Piše: Vid Milković,
urednik portala *ruzarij.com*

Udruga »Hrvatska za Život« pokrenula je u lipnju ove godine portal *ruzarij.com*, inicijativu svakodnevne molitve Gospine krunice za prestanak pobačaja u Hrvatskoj i svijetu, kojom želi potaknuti svoje molitelje i podupiratelje da svakodnevnom molitvom Gospine krunice postignu taj cilj, a da se na samom portalu *ruzarij.com* nadahnjuju tekstovima o Isusovoj majci Mariji, marijanskim pobožnostima, citatima svetaca o molitvi krunice i slično. Portal je tek na početcima, ali ideja je da postane središnje mjesto za sve molitelje na kojima bi našli informacije o tome kako se moli krunica, kako bi mogli više upoznavati Gospu kroz razne tekstove te upoznavati se i s nekim manje poznatim pobožnostima i Gospinim svetkovinama. Misija stranice je preko Marije doći Kristu, tj. zavoljeti još više Mariju, Majku našega Otkupitelja. Citirat ću sv. Ljudevita Montforta: »Krunica je najmoćnije oružje za dodirnuti srce Isusovo, našega Otkupitelja, koji je toliko volio svoju Majku.«

Poticaj pokretanju portala bilo je naše nadahnuće Gospinom porukom iz Fatime da se uz pokoru i molitvu krunice mogu zaustaviti čak i ratovi. Gospa je s. Luciji, vidjelici iz Fatime, kasnije poručila da će »Njezino Bezgrešno Srce trijumfirati«. Time će doći do pobjede kulture života i pobačaj će prestati.

Kada me drugi pitaju tko je za mene Marija, ja im obično ovako odgovaram: »Ona je Majka. Suotkupiteljica. Najveći dar moga Spasitelja.«

Također, Krist je s. Sofiji Pauli Trajber u ukazanju rekao da će, kada prestane grijeh pobačaja, i svi ratovi u svijetu prestati. Tek tada možemo očekivati obnovu čovječanstva.

Portal o krunici je i plod molitava. Naime, gubitkom posla počeo sam moliti Gospu da radim nešto u Njezinu čast. Istovremeno je Ante Čaljkušić na poticaj jednog prijatelja došao do ideje o portalu te razmišljao i molio da mu Gospodin providi suradnika koji bi vodio projekt. Rekao je za svoju ideju mojoj supruzi, koja je znala što ja molim (on to nije znao). Kada mu je moja Petra to rekla, bio je oduševljen, pitao me želim li tako pomoći udruzi »Hrvatska za Život«. I tako je počeo i moj, vjerujem izmoljen, rad na ovom projektu.

Kada me drugi pitaju tko je za mene Marija, ja im obično ovako odgovaram: »Ona je Majka. Suotkupiteljica. Najveći dar moga Spasitelja.« Kao što znamo, Ona je dar darovan s križa u trenutku Njegove najveće muke. Dok se Njoj obraćam u molitvi, osjećam kao da dotičem Njezine haljine. Nisam kršten kao dijete, već kao odrastao muškarac, i obraćenik sam. U molitvi sam pitao Isusa tko je Marija. Odgovor je bio sve ono što sam rekao ovdje na početku, a to je da mi ju je On darovao. Upravo sam tako počeo upoznavati svoju Majku. Preko Blažene Djevice Marije još sam više upoznao tko je Isus i zašto nas je na takav način otkupio.

Krunicom za pobjedu kulture života

»U trenutku kada na svijetu prestane postojati grijeh pobačaja, svi će zemaljski ratovi prestati.«

(Iz pobožnosti Duši Kristovoj.)

HRVATSKA ZA ŽIVOT

Sve informacije na:

RUZARIJ.COM

ISUSU KRISTU PO MARIJI

Često se čini da samo sluša, ali zapravo, kao prava majka, već radi na tome kako bi zagovarala za nas. Tako, držeći se Njezinih skuta, vjerujem da će moju obitelj i mene dovesti u raj.

Gospa mi je isprosilala mnoge darove: čvrstu vjeru, pouzdanje u Gospodinovo vodstvo, Njegovo beskrajno milosrđe i da poput Nje oslušujem Duha Svetog. Preko Marijina zagovora upoznao sam svoju suprugu Petru s kojom zasad imam troje djece. Također, jedan od Marijinih darova je i prilika da mogu raditi na projektu *ruzarij.com*, u Njezinu čast.

Divno je to što, kada Gospu pozovete u svoj život, Sveta obitelj je prati. Često se čini da samo sluša,

ali zapravo, kao prava majka, već radi na tome kako bi zagovarala za nas. Tako, držeći se Njezinih skuta, vjerujem da će moju obitelj i mene dovesti u raj.

Što se tiče budućnosti portala, planovi su objavljivati nove tekstove, autorske i prevedene. Želja je naći svećenike koji će surađivati na portalu i pisati tekstove o Gospi. Želimo proširiti i poticati pravu pobožnost prema Presvetoj Djevici, pa ćemo kroz razne tekstove naše čitatelje upoznati sa svim marijanskim svetištima u Hrvatskoj. Tražimo i suradnike fotografe (profesionalne ili amaterske) koji su voljni podijeliti s nama svoje fotografije, a koje prikazuju Blaženu Djevicu u hrvatskoj sakralnoj umjetnosti. Također, pokrenuli smo i *Facebook* stranicu »Krunicom za pobjedu kulture života«, jer želimo ovaj projekt promovirati i na društvenim mrežama kako bi došao do što većeg broja ljudi. Jednom mjesečno pozvat ćemo molitelje uključene u ovaj molitveni projekt da zajedno, u isti sat, molimo Gospinu krunicu s nakanom za pobjedu kulture života u Hrvatskoj, jer »gdje su dvojica ili trojica sabrana u moje ime, tu sam i ja među njima« (Mt 18, 20).

Pomoću sljedećeg QR koda možete pristupiti samome portalu *ruzarij.com* i prijaviti se za sudjelovanje u svakodnevnoj molitvi Gospine krunice s nakanom za prestanak pobačaja.

INTERVJU

Bosiljka Bačura: Žena tek s trećom trudnoćom doživi svoje majčinstvo u punini

Razgovarali smo s Bosiljkom Bačuricom, pravnicom, suprugom i majkom šestoro djece, jednom od najpoznatijih hrvatskih pro-life aktivistkinja, koja je preko svog Centra za pomoć trudnicama »Djetešce, na sunašce«, uz Božju pomoć, spasila na tisuće djece kojima je prijetio pobačaj. Udruga »Hrvatska za Život« joj je prošle godine dodijelila priznanje i zahvalu za dugogodišnje ustrajno i marljivo zalaganje u zaštiti i promociji kulture života u Hrvatskoj, a u sklopu ovog broja odlučili smo široj javnosti predstaviti njezin pro-life rad.

Razgovor vodio: Krunoslav Puškar

Već 27 godina uspješno vodite Centar za pomoć trudnicama »Djetešce, na sunašce« koji je uvelike obilježio Vaš život. Možete li nam reći kako je došlo do osnivanja samog Centra? Čime ste se bavili prije toga?

Sve je počelo 1992. godine kada sam sjedila s tadašnjim župnikom Franjom Jurakom u župnom uredu crkve sv. Marka Križevčanina. Sjećam se da je bila jedna tribina i poslije u razgovoru on me pitao kako sam i što ima novo. Ja sam malo oklijevala i onda sam se usudila pitati župnika Juraka nešto o čemu sam već duže razmišljala. Pitala sam ga bismo li u župi mogli imati savjetovalište za žene trudnice u nevolji u kojemu bismo im pružili duhovnu i materijalnu potporu da rode svoje dijete. On mi je rekao da će mi dati prostor i telefon ako ja to želim raditi. Centar je tako otvoren početkom 1993. godine i sve do 1999. djelovao je u Župi kao dio župnog Caritasa, a krajem 1999. preselili smo u Međimursku ulicu 21 te tamo djelujemo i danas kao građanska udruga. Tijekom svih ovih godina došlo nam je preko 5000 žena. Spasili smo mnogu djecu trudnica koje su mislile da ne mogu prihvatiti svoje dijete. Ta su djeca ugledala svijet i njihove majke su ostvarile sretno majčinstvo. Kada sam odlučila napustiti stalni radni odnos u državnoj upravi kao diplomirana pravica, radeći na drugostupanjskim postupcima u Ministarstvu rada i socijalne skrbi, mnogi su me od toga odgovarali. No ja sam željela pomoći trudnicama i morala sam se odazvati tome pozivu.

Što Vas je potaklo da napustite karijeru i upustite se u jednu neizvjesnost, a ujedno i avanturu života? Možete li izdvojiti koji susret s trudnicom koja je razmišljala o pobačaju, a koju ste uspjeli odgovoriti od toga čina?

Moram Vam reći da sam majka šestoro djece i da sam bolno doživjela napade na trudnoće i znam da je to ženi kao zabijen nož u srce jer ona intuitivno želi roditi. To iskustvo mogu podijeliti sa ženama koje dolaze u naš Centar. Sjećam se puno slučajeva sa sretnim završetkom. Tako mi je jednom došao bračni par. Žena je bila tužna pogleda i sjeli su nasuprot meni, a muž je rekao: »Došli smo na krivo mjesto! Znao sam odmah! Mi se želimo riješiti djeteta! Mi ga ne možemo imati!« Žena je počela plakati. Pitala sam ih imaju li već djecu, i oni su rekli da imaju i da su izbjeglice iz Vojvodine i da su sve izgubili. Bila je 1996. godina. Pogledala sam Isusa na križu i u sebi zavapila Bogu za pomoć. Tada sam im rekla: »Sigurno su vam djeca prelijepa. Vi ste tako divan par.« Te su ih riječi umirile, a ja sam im nastavila pričati kako s ubojstvom djeteta neće ništa riješiti. Muž te žene počeo je grubo odbijati svaku pomisao da njegova žena rodi. Rekla sam im tada da još razmisle o svemu i da mi jave kako im mogu pomoći materijalno u paketima hrane i opremi za dijete. Kada su odlazili, molila sam Boga da ne ubiju dijete. Mislila sam da su se odlučili za pobačaj, no onda je jednoga dana gospođa Gordana došla u Centar. Bila je lijepa trudnica i rekla mi je da će roditi u listopadu 1996. Bila sam presretna. Javila mi se kasnije da je rodila i da sada imaju dvije kćeri i dva sina. Rekla mi je kako se sve promijenilo nabolje. Njihova priča pokazuje kako prihvaćanje djeteta u obitelji donosi sreću i Božji blagoslov, unatoč velikim poteškoćama prije rođenja djeteta. Moram reći kako sam s mnogim ženama koje su došle u naš Centar za pomoć trudnicama u kontaktu cijelo vrijeme do danas. Također pomažem i njihovim kćerima kada zatrudne, a imaju određenih problema.

Što Vaš Centar može ponuditi trudnicama u potrebi?

Pomažemo savjetom i materijalnom pomoći u opremi za novorođenče. Prema osobnoj ocjeni naših dviju savjetnica, po potrebi kupimo krevetić ili dječja kolica ili pomažemo u plaćanju režijskih troškova.

Koji su plodovi Vašeg rada i samoga Centra za pomoć trudnicama? Imate li kakvu okvirnu brojku koliko je dječjih života spašeno zahvaljujući Vašem zalaganju i Božjoj pomoći?

Imamo kartice svih žena koje su dolazile u naše savjetovalište i možemo reći da smo spasili više od 5000 djece. Naše djelovanje je javno. Imamo Facebook stranicu »Djetešce, na sunašce«, preko koje nam se osobe mogu javiti, a preko koje mogu i vidjeti sve plodove našeg rada.

Zbog čega se žene najčešće odlučuju na pobačaj?

Najčešći je pritisak okoline: muža ili partnera ili drugih članova u obitelji. Tada ih osnažujem kako moraju ojačati i obraniti svoje dijete da se rodi. Najčešći problemi su kod maloljetničkih trudnoća, kada roditelji svoje maloljetne kćeri ne žele prihvatiti trudnoću. Sjećam se nekoliko teških razgovora s roditeljima maloljetnih trudnica, ali i situacija u kojima su se takvi roditelji promijenili i prihvatili svoje unuče. Nažalost, često nam dolaze i udane žene koje su trudne s trećim djetetom. Naše je društvo još uvijek protiv trećeg djeteta u obitelji, a takve žene često nemaju potporu supružnika i obitelji. Muževi često znaju fizički zlostavljati žene prisiljavajući ih na pobačaj.

Kakav je slučaj s muškarcima? Obično se o njima uopće ne govori u čitavoj toj priči ili najčešće u negativnom smislu. S kakvim ste se Vi sve muškarcima susreli?

Nedavno sam imala dva slučaja u kojima je muškarac vršio pritisak - to je bio *mobbing* na vlastitu suprugu i djevojku, prisiljavanje da učini pobačaj, a ona to nije htjela. To su teški primjeri u kojima savjetujem ženu kako da se tome odupre. Međutim, imam i jedan primjer kada je suprug tražio našu pomoć jer je želio da prihvate još jedno dijete u obitelji, a ona to nikako nije htjela. To je bio bolan vapaj muškarca koji je htio zaštititi svoje dijete.

Obično kažete da žena tek s trećom trudnoćom može doživjeti svoje majčinstvo u punini. Možete li tu izjavu pobliže objasniti?

Osobno to mogu posvjedočiti i to mi kažu mnoge žene koje su rodile treće dijete. One tada dožive svoje majčinstvo u potpunosti. Ljudi znaju reći da je jedno dijete kao nijedno. S drugim djetetom žena je još uvijek pomalo nesvjesna svega i teško se snalazi, no tek s trećim djetetom kao da joj se sve posloži i ona uviđa da je dobro što ima troje djece. Imam iskustvo da će takva žena roditi i četvrto i peto jer je zavoljela djecu i uvidjela da se ljubav u obitelji povećala.

Plod Vašeg dugogodišnjeg rada s majkama, ali i očevima, je i istoimena knjiga »Djetešce, na sunašce«. Kako je došlo do same knjige i što se sve može u njoj naći?

U knjizi »Djetešce, na sunašce« opisala sam četrdeset istinitih slučajeva u borbi za život nerođenog djeteta. Godine 2018. izdala sam peto izdanje te knjižice i uskoro bih mogla tiskati i šesto izdanje jer ima novih životnih priča koje bi mogle pomoći u sagledavanju stvari koliko je važno izboriti se za život svakog čovjeka od začeca.

Devet ste godina, od 2009. do 2018., vodili radio-emisiju »Životu ususret« na HKR-u. Što Vas je najviše dotaklo za vrijeme tog iskustva?

U radioemisiji »Životu ususret« na Hrvatskom katoličkom radiju bila su svjedočanstva majki i očeva o ljepoti bračne ljubavi koja se ne boji djeteta i koja je otvorena životu. Također sam i vodila razgovore s mnogim stručnjacima: liječnicima, ginekolozima, demografima i mnogim *pro-life* osobama koje se zalažu za zaštitu života.

Vjerujete li da će kultura života pobijediti u Lijepoj Našoj? Kako mislite da će do te konačne pobjede doći?

Zadovoljna sam što danas ima dosta »boraca za život«, što u početku mog djelovanja baš i nije bio slučaj. Želim napomenuti da bi svaka veća župa trebala imati savjetovalište za trudnice i raditi na tome jer je to najvažnije pitanje u našoj domovini Hrvatskoj - demografska obnova stanovništva. Smatram da se nikada ne smijemo umoriti u borbi za život nerođenog djeteta, jer ćemo uvijek imati ljudi koji će biti protiv našeg djelovanja.

Tko pomaže donacijama Vašu udrugu? Kako mogu pomoći rad Centra oni koji bi htjeli pomoći?

Od samog se početka obraćamo dobrim ljudima i tvrtkama za donacije kojima bismo mogli pomoći trudnicama u nevolji kako bi one postale sretno majke. Svake godine imamo humanitarne akcije u korizmi i u Adventu pod nazivom: »Darujmo kuna 5, za pelena 5!« Nikad dosta pelena za naše majke i njihovu rođenu dječicu. Stoga nas svi koji nam žele pomoći mogu podržati uplatom za kupnju pelena ili drugih potrebnih stvari za naše korisnice usluga na:

Udruga »Djetešce na sunašce!«

Zagreb, Međimurska 21/2.

IBAN: HR06 2503 0071 1000 0493 4

Zahvaljujemo za svaki, pa i najmanji dar. Napominjem da u Udruzi radimo volonterski i da plaćamo velik najam za poslovni prostor.

Pomoću sljedećeg QR koda možete pristupiti emisiji *Svjedočanstva* LaudatoTV-a u kojoj je gostovala Bosiljka Bačura.

PRIMALJIN KUTAK

Život je neprocjenjiv dar!

Piše: Marijana Sabolić, primalja

Moje ime je Marijana Sabolić, supruga sam i majka dva prekrasna sina. Radim kao primalja već 23 godine u Klinici za ženske bolesti i porode u Petrovoj 13. Volim taj posao i da se ponovno rodim, mislim da bih odabrala isto zanimanje, koje je zapravo poziv. Da bi radio taj posao, moraš ga voljeti, jer je jako odgovoran, zahtjevan i vrlo često težak, iscrpljujuć. Uključuje smjene po 12 sati, noćne, vikende, praznike... No biti pomoć i podrška trudnicama, roditeljama, majkama u njihovim najvažnijim i najosjetljivijim trenucima života od neizrecive je vrijednosti za svaku ženu, a za primalju posebno zadovoljstvo i čast. Nema veće sreće od zvuka krepkog plača zdravog novorođenčeta! Osmijeh na orošenom znojnom licu i riječi zahvale sretne majke najveća su nagrada svakoj primalji. Svi su sretni, ponajviše roditelji, ali i mi primalje i liječnici. Međutim, naš posao vrlo često ima i drugu stranu medalje – strah, neizvjesnost, stres zbog odgovornosti koju osjećamo prema svakoj majci i djetetu, bilo da se radi o tek začetom djetetu ili o već podmakloj, visokoj trudnoći.

Kod nas u Petrovoj postoje tri odjela gdje se liječi mnogo trudnica, koje leže i čuvaju trudnoću. Iz manjih bolnica, iz cijele Hrvatske, premještaju trudnice kod nas radi boljeg nadzora i dovršenja trudnoće zbog bolje neonatološke skrbi. Tu su poznati *palčići* u inkubatorima za koje se brinu sestre i liječnici neonatolozi. Nažalost, ne završe sve trudnoće sretno. Meni je osobno to najteži dio posla: spontani pobačaji, prijevremeni porodi, smrt djeteta u utrobi majke u visokom stupnju trudnoće... Tada te trudnice posebno trebaju našu podršku, skrb i pažnju (što psihološku, što duhovnu).

No da prijedem na svoj život i svjedočanstvo. Prije tri godine dogodila se prekretnica u mome privatnom i duhovnom životu. Mislila sam da mi sve dobro ide, da se penjem po ljestvici uspjeha u tvrtci *Oriflame* (došla sam do statusa *senior managera*), jer sam puno radila i izvan Petrove. Mislila sam da ću tako steći financijsku sigurnost. Moj je stariji sin bio u punom jeku puberteta i upao je u tešku depresiju pa nije više mogao polaziti školu. Prolazili smo svi kao obitelj teško razdoblje. Bilo je to vrijeme velike borbe, kušnja za sve nas. Bio mi je upitan i brak. Imala sam osjećaj da se sve urušava. Osim kod psihijatra, za sina sam tražila pomoć i savjet na sve

strane. Tako sam došla i do svećenika i časne sestre u mojoj Župi Uzvišenja svetoga Križa u Sigetu. Dugo smo razgovarale o svemu, gdje radim, što radim... Pitala me sudjelujem li kod pobačaja. Sve sam joj rekla po istini.

Rekla sam DA, ali samo kod induciranih pobačaja odobrenih od etičkog povjerenstva kad se radi o malformacijama ili teškim bolestima djeteta, ili ako dijete ostane bez plodne vode. Rekla je: »Drago dijete, ali ti svejedno sudjeluješ u tome teškom grijehu i sve dok se ne ispovijediš i dok ne prestaneš s time, patit ćeš TI i tvoja obitelj, jer živite u teškom grijehu! Imaš pravo na PRIZIV SAVJESTI!? Tada sam ostala u šoku, prestravljena! Nitko mi to još nije rekao! U školi smo učili o pobačaju, gledali na praksi... Uvijek mi je bilo teško slušati o tome, na praksi nisam mogla izdržati i gledati taj prizor... Strašno, izašla sam iz ambulante. Prvi put sam kao srednjoškolka vidjela u zagrebačkoj katedrali sličice s molitvom za prestanak pobačaja i slikom raskomadana tijela fetusa. To mi je bilo dovoljno. Tad sam prvi put shvatila da je to teško zlo! Ali nitko mi nikada nije ponudio mogućnost izbora na poslu. Kao mlada primalja morala sam raditi što su mi rekli. Davala sam injekcije za poticanje trudova, tj. poticanje pobačaja. To mi je bilo grozno! Prestala sam razmišljati o tome. Opravdavala sam savjest time da moram, da je to dio posla. Ta mi je časna sestra otvorila oči, osvijestila me. Odlučila sam se odmah ispovijediti. Nakon mučne ispovijedi, po prvi sam put osjetila olakšanje u duši! Plakala sam od sreće! A tada sam donijela i drugu odluku – na poslu javno reći da ne želim i ne mogu više sudjelovati u pobačajima. Jako sam se bojala kako će reagirati šefica i kolegice, jer na početku moga zaposlenja bila je primalja koja nije htjela to raditi pa su je jako ismijavali, podcjenjivali. Ona je meni bila uzor, ali nikada do tada nisam imala hrabrosti biti kao ona. Tada, svjesna svega, nije bilo druge nego skupiti hrabrosti i reći NE POBAČAJU, pa bilo to i zbog medicinske indikacije, ali to je isto ŽIVOT od Boga darovan!

Došao je i taj dan! Molila sam nekoliko dana za to. Sazvala sam sve kolegice i šeficu i rekla im sve. Otvorila sam dušu i rekla kako ne mogu više raditi taj dio posla. Ako treba, neka me premjeste na drugi odjel, ali da ja to više ne mogu.

Nastala je tišina i napetost se mogla rezati nožem. Šefica je tada rekla: »Da, imaš pravo na priziv savjesti. Ima nas ovdje više i nekima to nije problem. Mi smo tim!« Osjetila sam da je na mojoj stani, zagrlila sam je i zaplakala od sreće. Tada sam se nakon dugo vremena osjetila slobodnom, bez okova grijeha koji su me vukli sve dublje u očaj! Neke kolegice su mi prišle i čestitale mi, a većina je samo šutjela. Sigurna sam da sam tada zagrebla i u njihovu savjest.

To potvrđuje slijed pozitivnih događaja koji su se nakon toga pokrenuli. Glavna sestra rađaonice se usprotivila i zabranila šefici perinatologije da se induciraju pobačaji u rađaonici. I to se stvarno prestalo raditi u rađaonici. Nažalost, još se provode po odjelima, ali u rađaonici ne. I to je velika pozitivna promjena za sve. Mnogo se više razgovara o problemu pobačaja. I ja sam se ohrabrila i razgovarala s pojedinim doktorima o tome, pokušavajući ih uvjeriti da to ne čine, potaknuti ih da više razgovaraju s trudnicama i da im objasne sve negativne strane pobačaja i komplikacije koje se mogu dogoditi!

U međuvremenu sam bila na hodočašću u Svecicama kod patera Marka Glogovića na »Saboru za nerođene« koji me posebno potaknuo na borbu za narođene i blagoslovio u tome. A onda sam bila i u Lourdesu, u koji me pozvala Gospa preko sr. Slavice Janković, koja je tada bila predsjednica Hrvatskog katoličkog društva medicinskih sestara i tehničara (HKDMST) ogranka Zagreb, a ujedno i šefica Zavoda za perinatologiju (svih odjela patologije trudnoće). Čuvši moje svjedočanstvo, odlučila me pozvati u Društvo, što sam odmah prihvatila. Drago mi je zbog te odluke jer sam preko Društva saznala za udrugu »Hrvatska za Život« i za inicijativu »40 dana za život«. Prateći njihove aktivnosti, dali su mi još više vjetra u leđa da se zajedno s Društvom borim protiv pobačaja i da radim na osvješćivanju drugih vezano za taj problem.

Kako sam se uključila u Društvo, imala sam još više obaveza, pa sam morala donijeti još jednu odluku: rad u *Oriflameu* za novac ili u HKDMST-u za duhovni boj i blagoslov? Odluka je, naravno, pala na duhovnu stranu. Nije sve u novcu. Isus je rekao: »Tražite najprije kraljevstvo nebesko, a sve ostalo bit će vam nadodano.« I tako sam krenula. HKDMST usko surađuje i s Hrvatskim katoličkim liječničkim društvom. Tu su mi se otvorili novi vidici. Sudjelujemo zajedno u mnogim aktivnostima i promicanju vjere. Kažu mi da je mojim dolaskom Društvo živnulo! U Društvo su se uključile mnoge nove kvalitetne osobe i kolegice sa svojim spisateljskim sposobnostima. Kažu da sam svojim trudom i radom ponovo povezala sve ogranke HKDMST-a, a odabrali su me i za tajnicu Društva.

Svi se borimo za isto – promicanje čudorednog rada i duhovnosti u sestrinstvu, buđenje savjesti. Još se nekoliko kolegica u Klinici pozvalo na priziv savjesti i više ne sudjeluju u pobačajima, već rade i trude se osvijestiti druge (liječnike, osoblje, trudnice) razgovorom, svojim primjerom, dijele se posjetnice udruge »Hrvatska za Život«. Bog zna koliko smo uspješne! Molimo zajedno pred bolnicama kad traje kampanja bdjenja, bodrimo, hrabrimo trudnice i njihove članove obitelji, negujemo život od samog začeca. A kad i dođe do spontanoga pobačaja, ja osobno, a i neke moje kolegice, krstimo tu dječicu blagoslovljenom vodom. Spašavamo što se spasiti može.

Mislim da smo svi postali osjećajni i osjetljiviji za nerođene. Tješimo i plačemo zajedno sa žalosnim roditeljima kojima umre dijete u utrobi. A kad neka žena i odluči namjerno učiniti prekid trudnoće, razgovaramo s njom da odustane, molimo se za nju i(li) za njeno pokajanje. Savjetujemo one koji koriste kontracepcijska sredstva da prestanu s time jer su to abortivna sredstva – ne sprečavaju nastanak trudnoće, već je uništavaju! Mnoge žene to ne znaju, misle da ih to štiti od trudnoće. Mislim da bi se trebalo puno više poraditi na edukaciji mladih u školama, da bi im se trebali prikazivati filmovi o čudesnom trenutku nastanka i razvoju života, ali i o strahotama pobačaja. Treba ih naučiti kako se odgovorno nositi sa spolnošću, kako pratiti svoje tijelo i kako ispravno planirati trudnoću. Mnogi bi se ginekolozi trebali više truditi oko objašnjavanja koje su loše strane kontracepcije i prekida trudnoće, jer svaki je život svet, svaki život nosi ogroman potencijal u sebi – znan samo Bogu. Nerođeni ljudski život nije samo nakupina stanica. Život smo ti i ja, svi smo mi bili nekad »samo« oplodena jajna stanica, ali zahvaljujući našoj majci koja je rekla DA, postali smo to što jesmo! Hvala svakoj ženi i muškarcu koji hrabro kažu DA! Život je neprocjenjiv dar!

Moj sin Eugen više nije u depresiji, pun je života i elana. Moj Mario je divno i dobro dijete. Supruga volim svakim danom sve više. Otvoreni smo životu i uživamo u njemu. Minus na tekućem računu neprimjetno se pretvorio u plus. Ima novaca i za donacije i za sve naše potrebe i bez *Oriflamea*! Volim tu i tamo ponuditi nekoj kolegici dobru maskaru i ruž, ali sve to dođe spontano, kako Bog želi. Sada vidim da malim, ali sigurnim koracima idem u pravom smjeru, Božjim putovima, Božjim vodstvom. Bogu hvala na križu i obraćenju koje je uslijedilo te na plodovima i milostima koje primam! Sve ovo što sam vam ispričala nije rečeno kako bih se hvalila, nego posvjedočila što sve Bog čini u našim životima kad Mu dopustimo da nas vodi.

Pomoću ovog QR koda možete pogledati emisiju *Prosudbe* LaudatoTV-a koja obrađuje temu priziva savjesti.

SVJEDOČANSTVA

Spojila nas je molitva za nerođene

Apostolat za život nije samo apostolat u kojem se moli za spas nerođene djece, nego je to i prilika za povezivanje i zbližavanje istomišljenika, osoba kojima su nerođeni osobito na srcu. U ovome broju željeli bismo s vama podijeliti dva svjedočanstva u kojima su osobe, moleći za život nerođene djece ispred bolnica, prepoznale u drugome molitelju ne samo da nose isti žar prema nerođenima, nego su i prepoznale jedno drugo kao potencijalnoga bračnog partnera.

Gospodin me duže vrijeme želio približiti apostolatu za život. Nakon što sam saznala za inicijativu »40 dana za život«, trebalo mi je tri godine da prihvatim Njegov poziv i odvažim se doći na molitveno bdjenje ispred bolnice. Tada nisam ni slutila što mi predivno Gospodin priprema. Danima sam imala silnu želju ići na bdjenje, no nikako se nisam mogla odvažiti. Pratili su me iste misli: »Što ako me vidi netko iz moje okoline tko ne odobrava molitvu pred bolnicom?«

Tijekom korizmene kampanje 2018. godine održavala se Večer dobročinitelja. Upravo te kampanje sudjelovala sam na večeri tijekom koje je u meni pobuđena želja za aktivnijim sudjelovanjem u apostolatu za život. Čula sam mnoga svjedočanstva, no jedno me posebno dotaklo. Vedranovo je svjedočanstvo bilo iskreno, snažno i hrabro. Pomislila sam u sebi kako je hrabar stati pred toliko ljudi, riječima ogoliti svoj život prije obraćenja, govoriti istinu o zaštiti nerođenih s tolikim žarom prema Gospodinu. Nakon njegova svjedočanstva pomislila sam da je upravo ovo kampanja u kojoj me Bog želi ispred bolnice, a moje je srce zavapilo: »Bože, ja želim upoznati ovog čovjeka, ne znam gdje i ne znam kako, ali znam da Ti znaš.«

Prošla su dva tjedna dok se nisam odvažila krenuti pred bolnicu. To subotnje jutro bilo je prohladno i kišovito, najljepše za ostati kod kuće. Trebala su mi dva sata da konačno krenem prema bolnici. Stalno sam tražila opravdanja da ipak ostanem kod kuće. No Gospodin je i dalje kucao na moje srce i pozivao me da izađem iz udobnosti svoga doma. Krenuvši prema bolnici promišljala sam o tome zašto me Bog baš danas tako silno želi ispred bolnice.

Kada sam došla ispred bolnice, dočekala me nekoćicina molitelja. Zajedno smo izmolili dvije desetice, a onda sam nastavila sama moliti još nekoliko molitava. Razmišljala sam kako je možda vrijeme da krenem kući, a onda je na bdjenje stigao Vedran. Pomislila sam: »Gospodine, je li to uistinu moguće?« Naravno, ta Gospodinu je sve moguće.

Susreli smo se još nekoliko puta na bdjenjima i događajima koji su se održali te kampanje, a nakon Prve međunarodne konferencije za život, Vedran me pozvao na kavu i tada je krenulo naše bolje upoznavanje. Ubrzo sam shvatila da je upravo on osoba s kojom želim sklopiti sakrament ženidbe i zasnovati obitelj. Sudjelovanjem u radu Inicijative i upoznavanjem Vedrana, Gospodin je polako počeo mijenjati i moje srce. Otvorio ga je za život.

Zahvalna sam Gospodinu koji je bio toliko strpljiv čekajući da se odazovem Njegovu pozivu. Danas sam uistinu sretna i blagoslovljena u našem bračnom životu. Naša obitelj je odnedavno proširena za još jednoga člana. Inicijativa ne samo da se bori i spašava živote nerođenih, već Gospodin preko nje zasniva obitelji i stvara novi život.

Antonija Politeo

Mi smo Ante, Blaženka i Niko Škarić. Naša obitelj ima još jednog člana – bebu koja se u proljeće 2019. rodila za nebo. Godinu dana ranije, također u proljeće, rođen je Niko. A još godinu dana ranije, opet u proljeće, sklopili smo sakrament braka nakon otprilike godine dana zaručništva.

Kada je inicijativa »40 dana za život« započela u Hrvatskoj, odmah smo se pridružili molitvi pred KBC »Sestre Milosrdnice«, svatko iz svoga kuta. Oboje smo dotad bili aktivni i angažirani u našim župnim zajednicama i različitim molitvenim inicijativama, a zajednički prijatelji pozvali su nas na ovu molitvu. Odmah smo se zaljubili u molitvu za nerođene, ali ne i međusobno. Viđali smo se, ali nismo se »vidjeli«.

Moliti za nerođene zaista je posebno milosno, osobito u ranim jutarnjim ili kasnim večernjim i noćnim satima. Tada vlada tišina, uglavnom nema previše ljudi i osjeća se jedinstvo s tim najmanjima, najugroženijima, najnevinijima – nerođenima. Često smo zamišljali milijune tih malih svetih duša kako blagonaklono gledaju na nas i našu malu žrtvu, sada sigurni u krilu Očevu i zaogrnuti Majčinim plaštem. Naravno, moleći za njih, donosili smo u molitvi želje i čežnje naših srca. A za oboje to je bila čežnja za bračnom ljubavi, pripadanjem, potpunim zajedništvom »u dobru i zlu, u zdravlju i bolesti... u sve dane života našega.« Ni slutili nismo da ćemo se za koji mjesec zaista ugledati, vidjeti jedno drugo i krenuti zajedno putem otkrivanja ljepote ljubavi i predanja.

Inicijativa je organizirala Nacionalni susret u Sisku, a oboje smo bili sudionici. Program susreta bio je bogat i sadržajan, a u pauzama smo nekako uvijek nas dvoje završavali u zajedničkom razgovoru uz puno smijeha i radosti. Ta iskra je postajala sve jača kroz daljnje susrete na zajedničkoj molitvi pred bolnicom, a posve je planula tijekom suradnje na snimanju CD-a »Radost i molitva za nerođene«. Naime, Blaženka je pred bolnicom susrela slijepu gospođu kojoj je čitala molitve iz molitvenika i došla na ideju kako bi bilo lijepo imati CD s molitvama za nerođene. Ja sam tada bio voditelj molitvenog tima i ona me kontaktirala za realizaciju te ideje. Vrlo brzo smo, uz Božju pomoć, to i ostvarili i zaista se, kroz molitvu i radost, i povezali. U znak zahvale, Blaženka mi je poklonila svoju sliku trudne Gospe, jedinu koju je imala, a slika joj se, naravno, »vratila« kada smo se vjenčali.

Vrlo brzo smo shvatili da želimo graditi budućnost zajedno i da imamo hrabrosti reći »da« jedno drugome za sve što život nosi, koliko god neizvjesno bilo.

Nakon šest tjedana zaručili smo se u Blaženkinjoj djevojačkoj Župi Marije Majke Crkve i sv. Maksimilijana Kolbea, na svetkovinu Božjeg Milosrđa. Ta je župa u Zagrebu poznata kao mjesto štovanja Božjeg milosrđa, a u Župi su i relikvije svetog Ivana Pavla II. i svete sestre Faustine. Uz molitvu za nerođene, negujemo i posebnu pobožnost Božjem milosrđu, kojem se rado i često utječemo. Nakon godinu dana zaručništva vjenčali smo se u toj istoj župi, uoči svetkovine Božjeg Milosrđa. Slučajnost? Možda, ali svakako i naša želja usidriti naš brak i našu obitelj u sigurnoj luci milosrđa.

Vrlo brzo saznali smo i vijest o najvećem daru koji je moguće dobiti, daru novog života. Mjesec dana prije naše prve godišnjice braka rođen je Niko, u KBC »Sestre Milosrdnice«. Rođen je tijekom korizmene kampanje Inicijative, u trenutku kada je na mjestu bdijenja bila relikvija svetog Ivana Pavla II. Nakon otprilike godinu dana, na istom je mjestu rođen Nikin brat ili sestra, ovaj put za nebo. U istoj prostoriji u kojoj se rade namjerni pobačaji jedno je dijete, stvoreno iz ljubavi, uz suze svoj majke otišlo gdje je savršena Ljubav. Zahvalni smo za sve i hramo idemo dalje, otvoreni novome životu, posvajanju, udomljavanju.

Kroz Inicijativu smo stekli i brojna prijateljstva, pa i kumstva. Rado svjedočimo ljepotu toga zajedništva, i u lijepim i u teškim trenucima.

Po dolasku u restoran na naše svadbeno slavlje svirala je pjesma »We found love in a hopeless place« (Pronašli smo ljubav na mjestu bez nade). I, zaista, jesmo. Pronašli smo ljubav na mjestu koje tolike majke i očeve ostavlja bez nade, a pod krinkom izbora. Na mjestu gdje liječnici, iako su sve dezinficirali, izlaze krvavih ruku. Na mjestu gdje mnoge majke i očevi gube nadu zbog problema s plodnošću. Da, mi smo tu pronašli Ljubav, a zapravo je ona pronašla nas.

Ante Škarić

Mjesto bdjenja uvijek je mjesto susreta i brojnih svjedočanstava. Drugim poticajnim svjedočanstvima naših molitelja možete pristupiti pomoću ovog QR koda.

Solinska - Dujmovača, Split

Čulinečka cesta, Zagreb

Ove smo jeseni našu prisutnost na mjestu bdjenja proširili i na *pro-life jumbo* plakate diljem Lijepa Naše. Jeste li ih igdje uočili?

Više o našim *pro-life jumbo* plakatima možete pročitati posjetom naše stranice www.hrvatskazazivot.com ili pomoću ovog QR koda.

